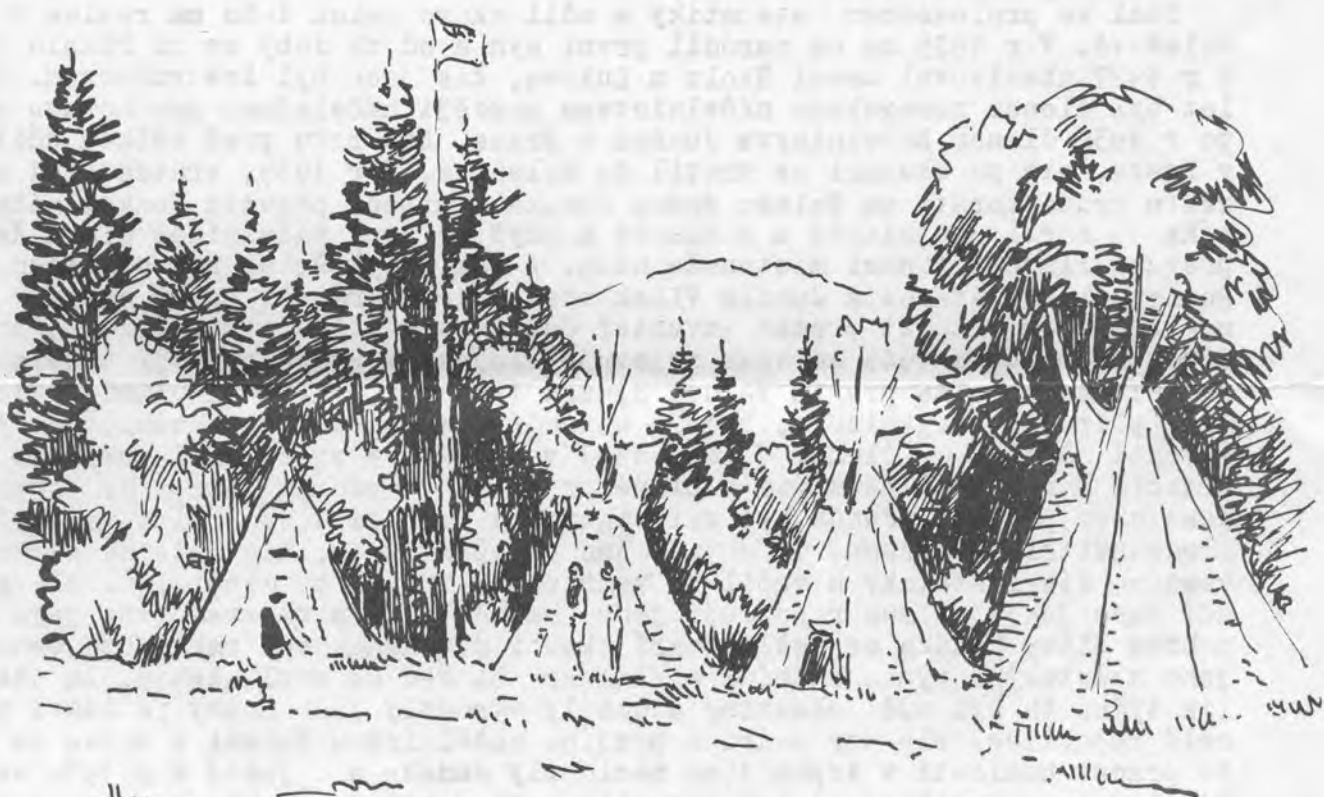

STOPA

ČASOPIS ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ A SKAUTEK V ZAHRA NIČÍ Č. 65

Chcem věrni zůstat Také Dá!

Calif. IX 1981

Tábor našich Švýcarů 1981

Velen

Redakční kruh: V. Balejka, Dr. J. Kolominsky, Dr. V. Fanderlik, L. Rozsypal

Adresa redakcie: STOPA, 3133 Shipway Ave Long Beach California 90808

V EUROPE: SKAUTED, Tolhuis 2022, 6537 LW Nijmegen, Nederland

Dr. RUDOLF PLAJNER 80.

Velen

Tento rok tiše vzpomínáme, že 5. dubna 1901 se narodil jeden z našich největších skautů, který skautingu obětoval svůj život plnil poctivě své povinnosti za těžkých podmínek a osud si ho vybral k tomu, aby ve chvílích nejtěžších stál v čele našeho hnutí.

Narodil se v Prostějově, kde jeho otec byl textilním mistrem, a již za první války jako chlapec se objevuje ve skupince skautů ve svém rodném městě. Tam vystudoval na realce a pak na brněnské technice. Jako student na technice v Brně si vydobyl jako první skaut odznak za čin Junácky za zachránění tří dětí z rozvodněné Svatky v Brně, a od presidenta Masaryka dostal na památku zlaté hodinky,

Stal se professorem matematiky a učil skoro celou dobu na realce v Holešově. V r 1925 se mu narodil první syn a od té doby se mu říkalo Táta. V r 1927 absolvoval Lesní Školu u Lukova, kde jsem byl instruktorem. Mnoho let byl členem moravského náčelnictva a později náčelníkem pro Moravu a po r 1936 členem Náčelnictva Junáka v Praze. Dva roku před válkou učil v Praze, ale po okupaci se vrátil do Holešova. V r 1939, krátce před zřízením Protektorátu na Valném Sněmu Junáka odmítnul převzít funkci náčelníka po smrti Svojsíkové a Novákové a když se stal náčelníkem Sláva Řehák převzal Plajner funkci místonáčelníka. A tak, když Řehák byl odvezen do Buchenwaldu a starosta Junáka Vlček odešel do zahraničí padla smutná a nepřijemná povinnost předat inventář Junáka v ústupu a zlikvidovat hnutí. Již koncem dubna 1945 se však objevuje Plajner v Praze a stojí v čele obnovy Junáka a na prvním Valném Sjezdu 1946 byl zvolen jeho náčelníkem. Píše příručky, organizuje, buduje, ustředí a kancelář pro Junáka, který vyrostl na 150.000 členů. V létě 1947 vede naši výpravu na Jamboree v Francii u Paříže a neustává v pilné práci až do března 1948, kdy po komunistickém převratě Junák byl zlikvidován a Plajner s ostatními vedoucími představiteli vyakčňen. Ty civilně jsem prožil s ním, ale Táta se na to všechno díval stoicky a věřil ve vzkříšení. Trvalo to deset let. Plajner učí zase jako profesor později jenom na měštance a za Pražského jara na pohřbu Slávy Řeháka se sešli starí skauti nad Řehákovou rakví ozdobenou jeho skautským vyznamenáním a Plajner měl řeč na rozloučenou. Za několik týdnů tu byl opět skauting a oddíly vyrostly jako houby po dešti po celé republice. Plajner podruhé přejímá náčelnickou funkci a znova se dává do práce. Události v srpnu 1968 nezlomily Junáka a ještě v r 1970 se skautovalo a tábořilo. A tak vyrostla nová generace skautů a vůdce a nová krev dala život mladému hnutí.

Pomalý tlak však nepřestává a zase to byl Táta Plajner, kdo nakonec přistoupil na začlenění Junáka do jednotné organizace mládeže, a tím končí další kapitola skautingu u nás.

Již od roku 1965 byl Plajner v Praze, vlastně u Prahy a ve svém zákoutí pod Brdy vzpomíná a píše podrobnou historii našeho skautingu. On ji zná nejlépe, protože ji prožil v prvních řadách.

Přejeme mu všichni, aby tu historii dokončil ve zdraví a dožil se ještě nového jara.

Český a slovenský exilový skauting - oblast Holandsko
/aneb pár historických zamyšlení/.

Nevím, dá-li se hovořit o "historii" u něčeho, co je šest let staré, lépe řečeno mladé. V zimě roku 1974 jsme se totiž sešli tři starší skauti: Cípa, Maugli/vůdce našich skautů v severním Německu/ a já v Nijmegenu. Našemu setkání předcházelo jen to, že když jsem viděl, jak některé české a slovenské děti v Holandsku zapomínají naši mateřštinu, napadlo mi, že s pomocí skautingu by bylo možno jejich znalost češtiny a slovenštiny zlepšit a při tom jim umožnit prožít romantické mládí, plné skautských dobrodružství. Napsal jsem redakci časopisu OKNO, který vydává Comenius v Holandsku a přes něj jsem se spojil s bratrem Cípou. Potom došlo k setkání těch tří skautských veteránů v Nijmegenu a prakticky k založení naší oblasti. Dalšího setkání se kromě bratra Cípy a mne zúčastnil i bratr Olda. Bylo to nedaleko města Zwölle. Připravili jsme náš první tábor Severka 1975 u Rūthenu v Německu, kde kromě českých a slovenských skautů z Holandska byly i děti ze severoněmeckého oddílu bratra Maugliho a řada dětí z ostatních zemí západní Evropy, kde dosud nejsou naše skautské oddíly. Ke konci tohoto tábora se zde konalo i památné Velesezení skautských exilových činovníků z celé západní Evropy, kterého se zúčastnil i náš starosta bratr Velen z Kanady. Po návratu z tábora zpět do Holandska jsme se začali pravidelně - 1x za 3 měsíce scházet - čeští a slovenští skauti z celého Holandska. Naše řady se množily. Přibývaly nové děti i někteří rodiče projevilí zájem o naši činnost a tak se pozvolna zvětšil i počet činovníků. Celooblastní schůzky 1x za 3 měsíce již našim skautkám a skautům nestačily. Abychom byli v užším kontaktu, začali jsme vydávat v září 1975 náš oblastní časopis STEZKA. Oblast jsme rozdělili na tři oddíly - Sever, Střed a Jih, které se schází každý měsíc. Každý oddíl uspořádá 1 až 2x ročně schůzku celooblastní. Vánoční besídka, pořádaná tradičně s nadílkou a vánočním programem oddílem Jih je pověstná, stejně jako přípravný tábor s přespáním pod stany před hlavním, letním táborem, pořádaný vždy oddílem Střed. Ale ani Sever se nedává zahanbit.

Kromě časopisu STEZKA, vydáváme i t.zv. OBĚŽNÉ KAZETY, které si každý člen může ponechat 3 dny a potom je pošle dalšímu. I ony podstatně přispěly k zlepšení znalosti naší mateřštiny u našich členů.

V roce 1976 jsme tábořili v Rakousku u Ybbsu/tábor Komárov/. Náš tábor v Lucembursku v roce 1977 navštívil i tamnější ministr školství

a jeho pochvalný zápis zdobí knihu hostů našeho tábora. V roce 1978 se konal náš tábor u St. Gallenu ve Švýcarsku, 1979 ve střední Francii a letos jsme tábořili u Schönau v Bavorsku. Náš příští tábor v roce 1981 plánujeme na Kostivalu v Německu.

Naše řady se rozmnožily. Přišlo mezi nás mnoho nováčků, několik nových činovníků. Potěšitelné je, že stále dostáváme přihlášky nových dětí, které buď dosáhly již vlčáckého či světluškovského věku, nebo i starší, jejichž rodiče o naší činnosti doposud nevěděli.

Kromě našich schůzek oddílů, oblastních srazů, letních táborů, zúčastňujeme se i mezinárodních srazů /Intercamp 1979, 1980/. O naše OBEŽNÉ KAZETY se hlásí i děti z jiných oblastí. Náš časopis STEZKA, který se v minulém roce stal i časopisem oddílu Německo-Sever, odebírají sestry a bratři v USA, Kanadě, Itálii, Švédsku, Švýcarsku, Francii, Lucembursku i jinde.

Nelze vyčíslit, kolik našich členů po nováčkovské zkoušce složilo zkoušku 1. stupně, někteří i 2. stupeň. Mnoho světlušek, vlčat, skautek i skautů složilo i zkoušku Tří orlích per, Tří hvězdiček, Zlatého trojlístku a mnoho odborných zkoušek. Ve skautských znalostech se čeští a slovenští skauti a skautky z Holandska mohou směle měřit s bratry a sestrami z ostatních oblastí. Ve znalostech naší mateřštiny mnohé z nich určitě i předčí.

Šest let naší činnosti v oblasti Holandsko je krátká doba. Přesto se ohlížíme za sebe, co jsme vykonali, čeho jsme dosáhli. Uvědomujeme si klady, kterých jsme dosáhli i chyby, kterých jsme se dopustili. Není naším úkolem naši práci hodnotit. To přenecháváme našim světluškám, vlčatům, skautkám a skautům i jejich rodičům. Domníváme se, že stále větší a větší zájem o naši činnost, přihlášky nových členů, to vše svědčí o tom, že naše práce může být hodnocena kladně. Radek

Velen

Naše letošní tábory.

Měl jsem letos opět příležitost navštívit Evropu a díky pohostinství bratří a sester shlédnout řadu táborů. Celkem bylo opět hodně vidět a světlušek, ale také dosti dospívající mládeže. Vedle vedoucích v rodičovském věku, bylo i několik kteří vyrostli z mladého dorostu. A v tom je naděje, že přežijeme.

Tradiční podsady, naše specialita, postavené jednak před příchodem té drobotiny, nebo na počátku tábora, byly všude. Dobře vybavené jídelny a kuchyně sloužící také jako shromaždiště se velice osvědčily letos za deštivých dnů. Ve dvou švýcarských táborech byly tee stany. V táboře Bernu jeden, který se velice osvědčil pro sedánky a táboráčky kde se kolem ohně mohl sesednout celý oddíl. Curyští měli v táboře pouze tee-pee stany jak pro ubytování tak besedy. Stavba těchto stanů je rychlá a když se po dešti podkasají vysychají dokonale i uvnitř.

Vesmés se věnovalo dosti času výletům a polním hrám, přes nejisté počasí. Nesmíme na ně zapomínat. Tábor "Kopřivy" nazvaný tak podle moře kopřiv na tábořišti před příjezdem oddílu, či táborníku, se "okolil" nebot měli s sebou na 26 jízdních kol. To umožnilo prozkoumat krásné a malebné okolí tábora a navštívit několik památných historických míst a hradů. Zkušenost také nás poučila, že rodiče nemají dávat dětem kole "dost dobrá do tábora" která nejsou v pořádku a jsou často dobrá jen na cestu do nemocnice. Osvědčilo se také rozdělit větší skupiny po družinách tam, kde je na silnici větší frekvence aut.

Rukodělné práce, řezání totemu a všelijaká ta "umění" květa. Bylo by dobře venovat této "činorodé a výtvarné práci" více času přes zimu, protože jsem našel dosti zanedbaných talentů. Snad nikdy jsem za tři týdny nerozryl tolik linolea v životě. Stejně jako podsady byly totemy a táborové kruhy vždycky naší specialitou a nikde na světě mezi skauty jsem neviděl tolik zajímavých nápadů a dobré práce, která, pochopitelně, by potřebovala více pozornosti a času v "dlouhých zimních večerech". Mení třeba kopírovat do nekonečna náměty z příruček, ale pustit se docela odvážené do neznámých vod a udělat něco, co nikdo ještě neviděl.

Ocenil jsem v jednom švýcarském táboře, že večer vadkně/Srúmek/ dětem předčítalanežli šly spát. Snažíme se udržet čistotu zanedbávané mateřstiny. Toto je také jedna plodná metoda.

Je na čase, ab, naši roveři se rozjeli na jaře, třeba na kolech, po Evropě a snažili se najít nová tábořiště, protože jich máme málo, málokde je blízko dobré koupání a nebo alespoň dokonale mytí.

Zajímavý pokus byl letos tábor roveřavedený brem Nauglim. Jelikož tábořiště pro trvalé deště se proměnilo v močál, nebo alespoň "čvachtalo" stany byby umístěny mezi stromy v lese. Musí to být poněkud řídký les, aby bylo dosti pruvanu a zem i stany proscaly a osvědčilo se také zařízení, jakési "zabradlí" na výsluní, kam se z rána vyvěsily navlhle pokrývky a podlážky. Tábor těchto stanů byl ovšem velice malebný i když to bylo něco docela jiného, nežli jsme zvyklí. Stálo to za pokus, třeba z nouze.

Ke kultuře tábora přispěla také skupina řečníků ze skupiny řádu Sv. Lazara, kteří poučily naši mládež o historii. Je to velice těžký úkol, protože chyběl většinou základní pouklad. Děti chodí do německých škol a o české historii mají málo ponětí. Můžeme se držet jenom velice při zemi.

Měl jsem příležitost navštívit také Kostival, kde tábořili naši holáččané. Neocenitelná obětavost místního faráře a jakési koupání, alespoň na ležato, hned u tábora je v ikou výhodou. Tábor svou výstavbou i atmosférou byl typický náš.

Na závěr? mnoho jsem se naučil a hleděl naučit jiné. Nesmíme se bát tu a tam improvizace a přijímat nové myšlenky, nápady a praktiky. Hlavní je výzovný duch a ten byl všude dobrý.

Velen

P r o b l e m d n e š n í m l á d e ž e .

Dnešní mládež je produktem výchovy. Ne právě nejlepším produktem, ani produktem nejlepší výchovy. Po celém světě se ozývají hlasy o tom, že výchova zklamala.

Čtete-li články paedagogů a vycovatelů jen tu a tam se objeví hlas volajícího na pčušti, který připouští, že mládež je zkažena svými rodiči a výchovným systémem, generací čtyřicátníků, televísi a pod. Proč ?

Protože stratila víru v tradici, "dobré staré výchovy", zavrhnula náboženské a mravní zásady a stratila tak víru v člověka. Opitá technickým pokrokem od zvládnutí epidemických chorob, přes let na měsíc a k antikoncepční pilulce uvěřila, že je pánem přírody a opila se pýchou "nadčlověka" Uebermensche.

Ovládnuli jsme vesnir, ale nedovedeme ovládnout rozmazlené děti, huligány, mladistvé delinquenty a universitní nestudenty.

Čtu kde co o tomto předmětu a čím dále tím více vidím, že ubývá těch kdo ještě věří, že se to samo vyvine že mládež má svobodu rozhodovat o sobě a chybami se sama naučí.

Nikdo však nechce přiznat, že my, dospělí, jsme udělali z mládeže vlastní kastu a tak vytvořili onu propast, kterou nazýváme krásně "generation gap". Dorůstající mládež se stala konsumentem a obchody na ní vydělávají třicetkráté tolik co před padesáti lety, nepočítaje pokles ceny peněz. A peníze světem vládnou více, nežli kdy jindy.

Snaha prodat a zase prodat víc a víc a dříve, posunula dětská léta nazpět. V pěti letech děti jezdí na kole, v desíti tančí, děvčata chodí "na rande" ve dvanácti a v třinácti mají nemanželské děti. V osmnácti jsou již přesyceny normálním sexem a hledají výstřednosti. A stejně je tomu s chlapci. Alkohol a tabák je dnes slabý a propadají narkotickým jedům.

Proč se předešlé generace nezvrhly tak hluboko ? Protože jim dala jejich výchova "s e b e k á z e ň".

I když je pokusem dnes mnohem větší, minulé generace věděly co se smí a co se nesmí, ab měly také schopnost přkonávat pokušení. Dnešní mládež, která si od dětství nic nenasila odepřít a dělala vždycky co chtěla a často tyranizovala své rodiče, uštvané honbou za živobytím a za penězi, si nedovede ovšem nic odepřít. Tvrdí dokonce a s ní i psychologové, že je to proti přírodě a že je to docela normální dát se unést svými pudy. Tvrdí dokonce, že zvířata žijí také docela pudově.

A četl jsem na několika místech, že tato volnost mládeže a povolnost /permissivnost/ rodičů je dědictvím moderní výchovy a má své kořeny také ve s k a u t i n g u . Skauting prý naučil mládež se toulat a proto dnes utíká z domu a mění se v potulné "hippíky". Skauting zdůrazňoval samostatnost a dnes se jí mládež dožaduje. Skauting jim dal příležitost k iniciativě, učil je být odlišnými vytrhnul je z přirozeného prostředí, snažil se udělat z chlapce předčasně "muže" a oni se tak teď chovají. Dal jim příležitost okusit svobody, volnosti a nezávislosti a kus "vysněného života". Jak tedy, říkají, můžeme dnes od mládeže očekávat, že bude poslouchat staré lidi a bude spokojena s autoritou a "establishmentem" ?

Stálo by to za to zamyslet se nad těmito argumenty.

Přemyslejte o tom, zdali na tomto obvinění je něco pravdy a jak se k němu došlo. Je to docela obvyklé, že rodiče viní školu že se učitelé, odborníci hestarají o m r a v n í výchovu mládeže, učitelé obvinují rodiče že své děti rozmazlují a nikdy od malička je nenaučily co je to autorita a co znamená otcovo NE.

J s m e m y skautští vedoucí také s p o l u v i n í k y ?

D o d a t k y k T á b o r o v ý m E p i š t o l á m . Velen

Ta knížečka je vlastně ještě mokrá, jak vyšla ze zeroxu, ale již jsem na své cetě po táborech, vlastně po třicíti letech jsem měl tu příležitost, našel všelijaké drobnosti, na které jsem nemyslel.

Střídání služeb: Denně střídáme družiny, takže družina se stará o táborovou domácnost. To nestačí. I v družině samé se ukoly musí střídat, aby ta malá světluška, nebo vlče nechodilo celý tábor jen pro vodu, nebo štípala dříví. To jí otráví. Ukoly se mají střídat. První den se zdá, že to nejde ale za týden to hraje a děti jsou spokojenější.

Zpěv: Jsme dobří a zpívat celkem umíme. Je třeba mít text napsaný na stroji, aby i ti, kdo písní dobře neznají mohli zpívat. Jeden z hudebníků musí začít písní vždycky v poloze, takové, aby mohli zpívat malí a děvčata/ soprány i ti staří basisti. Naučte je, aby si našli svou polohu v akordu níže. To není nijak nesnadné.

Hry: Jsem pyšný na popularitu mé příručky ner. Vedoucí si však nepročetli a neuvědomili úvod knihy. Hra není jen na vyplnění mrtvého času ale má své poslání. Před každou hrou si musíme uvědomit, proč ji hraje a co chceme naučit a co docílit. nejen zabit čas.

Nebezpečné hry. Jsou některé hry, které jsou nebezpečné stanům, nebo i lidem. Střílet lukem na tábořišti je hazard. Nikdy nevíte, co některý ten čarostřelec dokáže. A pak je díra ve staně, nebo i v něčí noze a snad i oku. Střelnice musí být za rohem.

Ukolové hry a cvičení. Cvičíte-li signalisaci, postavte stanice tak daleko, aby na sebe nemohli hulákat když nerozumí. Jinak se to zvrhne. "ezarázujte do výletů úkoly, které nikdo nedovede. Nedá se signalizovat, když každé písmeno se musí hledat v příručce a luštit. Zvrhne se to a otráví. Nejprve se musí začít s abecedou, třeba jen na rohůze, nebo v kroužku s tužkou a kouskem papíru. Učte pomocná slova.

První pomoc se musí dělat prakticky. Udělejte nosítka z čehokoli, ale neste toho raněného kus cesty. Uvidíte, že z toho nosítka spadne a zlomí si druhou nohu. To cvičení má velice odpovědný úkol. Všechno doopravdy a tak, jak by se to dělalo, kdyby došlo skutečně k urazu. Podvazobání ran se cvičí na obnaženém udě, ne přes kabát. Tepny a žíly si musí každý na sobě najít a odposlouchat jak to tepe.

Ošetřování nářadí: Nejvíce škody se nadělá a krve prolíje tupými noži a viklajícími se sekerami a kladivy. Naučte mládež ošetřovat nářadí. I když ta světluška, či to vlče se svými malými pacičkami tu sekeru nemůže spravit musí vidět a poznat že je tupá, kůže se a je nebezpečná. Naučte děti užívat brousku a mít nože ostré. To je radost.

Užívání nářadí. Nůž není na vydlabávání hřebíků, šroubování delání dřev. Na to jsou jiné nástroje. Naučte mládež se postavit k práci. Dřevo se nedá štípat v sedě, sekera se musí držet za konec topora a ne pod krkem. Stejně kladivo. Dláto je na dlabání a ne na šrouby. Tím se předejde opotřebování, ztupení nářadí a urazům.

Ošetřování výstroje, hlavně bot. Boty patří do sucha na noc, musí se nejn omýt od bláta, ale namazat dokud jsou vlhké. Pak vydrží, netlačí a nekrouť se. Malé děti mívají velké boty a ty se jim klechtají na nohou. Mají puchýře a oděrky. Bota musí sedět. Vezmi si dvojce ponožky a pod. Na noc vycpi boty novinami, aby se nezcvrknuly. To všechno se musí ukázat a se naučit dělat i doma, nejenom v táboře. Šaty mají přes noc viset ve stanech na ramínkách, která snadno uděláte. Ne je zmačkat pod slavník před prohlídkou.

Instrukce při nástupu ráno nebo večer. Omezte se na to, co všichni mají slyšet, ostatní prohovořte s příslušnými jednotlivci, rádci a těmi, kdo mají nějaké speciální ukoly. Neunavujte ostatní detaily, s nimiž nemají co dělat.

Denní program musí být promyslen a připraven a ne improvizován od minuty k minutě. Musí mít souvislost a jedno vycházet z druhého. Uč sebe i rádce aby si dovedli představit co se stane, když se něco jiného stane. To je dobrá škola a první předpoklad vedení

Velen

NOVÉ POZNÁTKY A STARÉ POZNÁMKY

Byl jsem skoro dva měsíce v táborech našich skautů a díval jsem se kolem a dělal si poznámky jak tu a tam pomoci a poopravit naši praxi.

Možná, že se Vám zdá, že se opakují. Ano, opakují se, protože staré chyby a omyly se také opakují.

Pamatujme na dorost. Skauting využívá družinové soustavy nejenom k tomu aby hoši se naučili sami myslet a nejen opakovali to co říká pan učitel, ale také a b y s e n a u č i l i sami vést nováčky a učit je.

Zkušený vůdce si říká. Já je to naučím sám, já to dovedu lépe. Ovšem že to dovede lépe, ale za krátko bude musít děla všechno sám, protože si nevychová dobré rádce.

Napoleon říkal, že každý voják nosí ve svém tornistru maršálskou hůl. A každý skaut má ve svém tlumoku vůdcovský odznak. Když se přičiní, snaží a něco naučí. Musíme mu dát k tomu příležitost. Jinak oddíl vymře, a ze skautingu uděláme školu.

Vůdce dá ukoly rádci a ti je provedou se svými hochy. Starší, zkušenější musí učit nezkušené a nováčky

Každý den má vůdce mít krátký rozhovor s rádci a zhoznit co se udělalo, co se podařilo a co se pokazilo, vyslechnout jejich názory a poznámky a prohodit program na příští den. To je zbytečné ztrácení času, řekne snad některý vůdce. To je chyba. Rádcové často vidí lépe nežli on co jde a co nejde a mívají velice dobré připomínky a nápady. A hlavně, tím se vzbudí jejich zájem o práci a daleko lépe mohou pomáhat při dalším programu. Berou tak na sebe odpovědnost za výsledek a nemohou se vymlouvat, že to vůdce špatně naplánoval. Rádce i vůdce se stávají My a ne jenom Já a On.

Postupně vůdcové mají svěřovat starším mladpuci tím co nejsou rádci přípravu ner, sehnání materialu na stavby, přípravu her, značkování sledovací hry, udělat průzkum nežli se hra hraje a nežli se dělá detailní plán. Vypočítat jak dlouho bude trvat, kde jsou obtížené body a pod. Jen tak se učí sami v vůdcovském učebním programu.

Pamatuji se z dob, kdy skauting u nás ještě nebyl tak vyspělý a naši vůdcové sami neměli praktické zkušenosti, jak jsme zkoušeli všelijaké věci doslova s příručkou v ruce a často jsme došli k názoru, že to tak nejde. Hledali jsme jiný způsob a našli jsme jich hodně. A Dodnes na to vzpomínám, jak jsme na své vynálezy byli pyšní..

Vůdce si cílevědomě má již před táborem, nebo ještě lépe během roku najít starší zkušené radce a z nich si některého postupně vycnovávat k odpovědnosti a cvičit ho tím, že mu svěřuje všelijaké ukoly, které by musil dělat sám. Vůdce musí počítat, že mezi hochy je dosti lidí, kteří jsou nebo budou schopni jednou převzít vedení, ale musí se jim dát příležitost, aby se to naučili prakticky tím, že postupně se jim svěřují odpovědné ukoly kde dobrý výsledek záleží na nich. A jen tak se naučí dělat všechno pořádně, promyslet předem. Nejdůležitější je, aby se naučili odhadovat čas a stále si uvědomovali a kontrolovali jak co dlouho trvá, kdy mají vyrazit, aby byli na místě včas. a také ne příliš brzy. Malí mladpuci jsou netrpěliví a neradi čekají a děvčata více. Je to zklamání, když stopovací, či značkovácí hra, která měla trvat dvě hodiny se protáhne do tmy a nemůže se vůbec dohrát.

Takto se starší mladpuci naučí plánovat odpovědné a nespolehat na nějaké to "ono se to nějak.."

Chceš-li mít jednu dobrého nastupce, či zástupce, musíš si cvičit tři. Jeden po cetě třeba zvaďne, jiný se odstěnoje a třetí ti zůstane.

Velen

HISTORIE JUNACKÉ HYNĚ.

Píseň Junáci Vzhůru volá den ... patří skutečně do nejstarší historie našeho skautingu. Dávno před první světovou válkou, když A.B. Svojsík založil spolek Junák, jehož byl "vrcenním vůdcem" vznikla tato píseň, která se teprve později stala jakousi skautskou hymnou. Tehdy byl Svojsík členem Českého Pěveckého Kvarteta a také řadu let jednatel mluvěcké besedy, kde byli sloučeni nejenom umělci, jako Aleš, nebo básníci, jako Josef Šimánek, později dlouholetý Zpravodaj Nácelnictva Svazu Junáku Skautu, ale také mnoho hudebníků.

Spisovatel a básník F.S. Procházka, dobře známý člen tehdejšího směru symboliku napsal Svojsíkovi text písně, která měla původně pět slok. Karel Kovarovic skladatel několika oper a mnoha vokálních skladeb složil hudbu.

V prvním vydání Svojsíkových Základů Junáctví byla tato píseň uveřejněna jako čtyřhlasná skladba. Přes to, že byla velice nesnadná stala se brzy oblíbenou písní v našich táborech.

Všimněme si některých podrobností textu. Procházka, který byl velký obdivovatel přírody a jakýsi pantheista vložil také svůj idealism do textu Junacké. Dnes je mladší generaci poněkud divné, že v druhé sloce se zpívá: V obraně dobra a krásy dožiješ v l a s t í s v ý c h spásy. Proč v plurale. To bylo ještě za Rakouska a oficiálně bylo Rakousko naší vlastí. Říkali jsme často v uvozovkách "širší vlastí" protože jsme považovali za svou vlast české země a snad i Slovensko. Aby se tedy nerozumělo, že věříme ve spásu Rakouska, použil Procházka plurálu. V pozdějších vydáních tento plural, dávno za republiky byl opraven na "vlasti své". Stejně politický smysl měla třetí sloka kde se zpívají verše "nas neomylí nástraha, nam na stráží je dváha". Na počátku století uváděno, když Procházka tuto píseň psal se snažila Víden, a hlavně arcivévoda František Ferdinand, který byl později zavražděn v Sarajevu 1914 se pokoušel dát českým zemím jakousi autonomii, původně jako měly země koruny uherské. Byli politici, kteří tomu věřili a Procházka dobře v doval před tuto "nástrahu".

Verše "V obraně dobra a krásy dožiješ vlasti svých spásy" docela jasně naznačují víru v osvobození našeho národa.

Čtvrtá sloka "Dce včerní zrak t laké dál ... poslušni vnitřního kynu ... ma také svůj význam. Víra v osvobození našeho národa byla tehdy velice pevná v srdcích nas všech. nesmelo se to ovšem hlasat přímo a otevřeně. Procházka proto křísle to vyjádřil těmito slovy. Stejně v původním skautském slibu jsme slibovali jako první bod "budu věrný ideálům své duše". ... Svojsík nemohl převzi slib věrnosti vlasti a králi, tak jak to měli skauti všude jinde po světě. To by bylo znamenalo věrnost císaři, Habsburskům a Rakousku. Vymnul se proto tímto neutrálním slibem, ale proto nas volně srozumitelným nebezpečnému politickému uskálí. To byl ten Procházkův "vnitřní kyn".

Po roce 1945 Jaromír Burghauser, skladatel a hudebník a člen nácelnictva Junáka upravil poněkud hudbu Junackou, protože se jí mládež nemohla dobře naučit a zpívala jí těžsně a často se v nesnadném rytmu písně zpěváci strádali a tím ovšem nedostali vážnosti slavnostní civili. Je to v podstatě jen malá oprava schválena velitelstvím Junáka dne 12. zari 1945.

Zpíval jsem součnou, podle stárého znění ve sboru, v kvartetu a solove celý život. Zpíval jsem jí v r 1922 na lesní škole v Mězboru v kvartetu s nácelníkem A.B. Svojsíkem. Píky nezapomenou jak se nesla nad lesy v měsíčním svitu. Svojsík měl krásný bas a opravdové ochopení pro hudbu.

Velen

Několic nových poznatků a starých zkušeností.

Dceruška přišla do tábora a hned druhý den se jí stýská. Nic ji netěší, zdá se jí, že nemůže spát, je jí zima, jíst jí nechutná. Vzkáže nebo telefonuje mamince a pláče.

Co je toho příčinou? Obyčejně mnoho na schůzky a podniky v zimě nechodila, děti nezná, nemá mezi nimi kamarády.

Mamince se "zželelo dítěte" a přijela ji potěšit. Chyba. Maminka se má zapřít, vymluvit se, říci několik slov po telefonu, ale zůstat doma. Za tři dny se dceruška okouká, najde si kamarády, naučí se spát a "vyléčí se". V každém táboře je takových případů několik, je to "kus života těžkého", ale právě v tom je skautská výchova.

Děti si donesly výzbroj do tábora, která se hodí právě tak zahodit nebo spálit. Druhý den prasknou gatě, bota dostane hlad, košile se roztrhne, když ji táhneš přes hlavu, na opasku se protřhnou dirky a pod.

Věci které si berou děti do tábora nemusí být nové, ale musí vydržet. Je dobré před taborem udělat prohlídku výzbroje a jednak vyházet zbytečné věci, jednak prohlédnout co již nevydrží do konce tábora. Takovou prohlídku mohou udělat rádci. Mnoho se při tom naučí a vedoucí jenom překontroluje ten vetešnický krám.

O nebezpečných jízdách kolech jsem se zmínil jinde.

Tábořící přišli na místo ráno a dali se do práce. Slunce svítí a větřík příjemně chladí. Při odpoledním odpočinku se pěkne opaluje na výsluní. Večer má Jenda horečku, Věra má na zádech puchýře, Jarka se loupe.

První dny v táboře se o desáté "odroubí, nebo odpíská" a všichni si musí obléci košile, nebo trička a opalování se dovoluje jenom pozdně odpoledne. Po třech, čtyřech dnech již se nikdo nesloupe i kdyby chodil celý den na slunci. Ten první den nestojí za to.

Antonín KLEIN - Nonni, 4.V.81.

Kde kdo znal nakladatelství KLEN které v Brně vydávalo skautské knihy jako například vydání knihy 666 Her / V. Fanderlík a spo. / Dívčí tábor a jeho vedení / kroužek brněnských skautek / Listy Jurovi / V. Fanderlík / Skautská praxe, Celník sádk na sedesát knih a také sestavil bibliografii skautské literatury v r. 1938. Klen byl Nonni.

Původem z Českého Raju přišel do Brna jako příručí do knihkupectví A. Pišá a tam zastal celý život. Učený skaut vůbec oddůlu po mnoho let výborný tenor ve sboru skautů, který zpíval pravidelně v rádiu a vůbec "dobrý člověk".

Měl dva syny kteří pokračovali po otci, po tu dobu dovoila v jeho práci a všichni, kdo četli a používali jeho knihy na něho nikdy nezapomenou. Kdo na jeho místě ?